

čj.: 15 C 184/2010 -399

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci **žalobce: Pavel Tahal**, nar. 5. 3. 1969, bytem Mečislavova 18, Praha 4, zast. Mgr. Ing. Petrou Hýskovou, insolvenční správkyňe žalobce se sídlem Praha 4, Mečislavova 1356/18, zastoupený Mgr. et Mgr. Miroslavou Pavlů, advokátkou, se sídlem Letohradská 755/50 Praha 7 proti **žalovanému: Moreno Marchi**, nar. 7. 12. 1953, bytem Blanická 26, Praha 2, o **40.000 EUR s přísl.**

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 40.000 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8 % p.a. od 21.6.2010 do 30.6.2010 a dále od 1.7.2010 ve výši repo sazby, zvýšené o 7 procentních bodů stanovené k tomuto datu Českou národní bankou a takto zvýšené vždy k dalšímu kalendářnímu pololetí až do úplného zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 291791,20 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou 24. 6. 2010 domáhal po žalovaném zaplacení částky 40.000 EUR s odůvodněním, že žalobce poskytl žalovanému na základě ústní dohody půjčku celkem ve výši 40.000 EUR, kdy tuto částku žalovanému zaslal na jeho

účet ve třech platbách, a to dne 28. 5. 2009 částku 5. 000 EUR, dne 10. 6. 2009 částku 10. 0000 EUR a dne 16. 6. 2009 částku 25.000 EUR. Žalobce žalovaného několikrát vyzýval k úhradě dlužné částky, avšak žalovaný na tyto nereagoval. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyzval žalobce k úhradě částky upomínkou ze dne 15. 6. 2010, ani na tuto nebylo reagováno. K výzvě soudu potom žalobce upřesnil svá tvrzení týkající se smlouvy o půjčce, a to v tom směru, že shora uvedená částka byla částí půjčky na zaplacení ceny za převod obchodního podílu ve společnosti Toskana s. r. o., který byl na žalovaného převeden ze strany pana Bruna Giambagliho. Žalovaná částka 40.000 EUR je žalovaná jako jediná, a to z důvodu, že byla hrazena převodem. Z výpisu z bankovního převodu je zřejmé, že každá částka byla upřesněna do doplnění půjčky Moreno Marchi. Již vlastní popis bankovní transakce jednoznačně koresponduje s tvrzením žalobce. Žalobce a žalovaný se dlouhodobě znali, zhruba 15 let, po celou dobu spolupracovali a mezi účastníky se utvořily přátelské vztahy, z tohoto důvodu byla smlouva o půjčce ústní formou. Jednání o půjčce byla vedena ve společnosti Toscana, na adrese Malé náměstí 11, Praha 2. O existenci závazku byli informováni i zaměstnanci dané společnosti. Věci týkající se převodu obchodního podílu a smlouvy o advokátní shodě, zpracovává advokáta JUDr. Zora Antonionová. V rámci ústního jednání pak žalobce ještě upřesnil, že u poskytnutí dané půjčky nebyl nikdo přítomen. V průběhu řízení po provedení určité části důkazů, potom právní zástupkyně žalobce soudu předložila alternativní žalobní tvrzení v tom směru, že za situace, kdy nebude ze strany žalobce prokázána půjčka jako taková, potom je nutné zaslání daných peněz jako bezdůvodné obohacení za strany žalobce vůči žalovanému a z tohoto je zde také titul, ke kterému by žalovaný měl částku 40.000 EUR, jako bezdůvodné obohacení, žalobci vrátit.

Žalovaný k žalobě uvedl, že požadavek žalobce v žádném případě neuznává. Kategoricky popřel, že by s žalobcem uzavřel smlouvu o půjčce, kde by figuroval jako dlužník. Je i byl úspěšným podnikatelem a neměl zapotřebí půjčovat si finanční prostředky od fyzických osob. Žalobce ani sám neuvádí přesný den, kdy mělo k uzavření údajné smlouvy o půjčce dojít. Vzhledem ke skutečnosti, že v přepočtu se jedná o částku 1.000.000 Kč, by rozumný člověk požadoval uzavření písemné smlouvy. Tvrzení obsahu smlouvy o půjčce jsou velmi kusá. Žalobce žalovaného k vrácení půjčky nevyzval, žalovaný žádnou výzvu neobdržel. **Žalovaný nepopírá, že na svůj účet od žalobce dané částky přijal**, jejich právní režim je však zcela jiný, v závěru roku 2008 vyhověl žádost žalobce a předal částku 40.000 EUR jeho jménem v Itálii dne 11. 8. 2008 panu Gianlucovi Parri Michellottimu, k tomuto žalovaný použil své hotovostní finanční prostředky, o jaké plnění mezi žalobcem a panem Michellotim šlo a o jaký právní titul se opíral, žalovaný neví, a ani ho to nezajímalo. Žalobce jej požádal, zda by onu částku zaplatil v hotovosti panu Michellottimu, či zda s ním posléze dané finanční částky v České republice vyrovná, buď nechtěl peníze převádět na účet v cizině, nebo takovou částku neměl disponibilně pohromadě. Finanční prostředky v částkách 5.000 EUR, 10.000 EUR a 25.000 EUR, jsou tedy prostředky, které žalobce z tohoto titulu na účet žalovaného pouze vrátil. Pan Michellotti žalovanému na dotaz sdělil, že šlo o splnění blíže nespecifikované pohledávky, které evidoval vůči žalobci, pan Michellotti také ochotně nabídl sepsání čestného prohlášení na podporu obrany proti žalobě.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem čj. 15 C 184/2010-191 ve znění usnesení ze dne 26.2.2013 čj. 15 C 184/2010-207, proti němu bylo podáno odvolání, odvolací soud rozsudek soudu I.stupně potvrdil, k podanému dovolání však rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušený, následně potom Městský soud v Praze jako odvolací soud pod čj. 18 Co 314/2013-275 dne 16.9.2015 rozsudek soudu I.stupně zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že jediným důvodem pro zrušení uvedeného rozsudku byla skutečnost, že nebyl řádně proveden výslech svědka Michelottiho za situace, kdy soud I. stupně neumožnil žalobci využít jeho procesního práva být přítomen při provedení důkazů u výslechu tohoto svědka. Toto vyplývá z ustanovení § 122 odst. 2 věta druhá o.s.ř. a klást mu otázky. Soud I. stupně zároveň založil své rozhodnutí na neunesení důkazního břemene ohledně poskytnutí půjčky žalovanému, aniž však žalobce o tomto právním názoru ve smyslu § 118a odst. 3 poučil. Městský soud v Praze tak uložil tomuto soudu, aby zopakoval důkaz výsledkem svědka Michelottiho tak, aby byla zachována veškerá procesní práva obou stran při jeho provádění. Po jeho provedení soud znovu posoudí veškeré důkazy jednotlivě i v celém souhrnu ve věci rozhodne. Pokud soud I.stupně založí své rozhodnutí na neunesení břemene tvrzení či důkazního, musí před vynesením rozsudku respektovat svoji reálnou poučovací povinnost.

Mezi účastníky i z provedených důkazů bylo nesporné a soud má za prokázanou skutečnost, že ze strany žalobce na účet žalovaného byly převedené částky, a to 5.000 EUR dne 28. 5. 2009, dne 10. 6. 2009 částka ve výši 10.000 EUR a dne 16. 6. 2009 částka ve výši 25.000 EUR.

Co bylo mezi účastníky sporné, byl nicméně právní režim a právní titul, z jakého důvodu žalobce žalovanému shora uvedené prostředky na jeho účet zaslal. Ze strany žalovaného byla tvrzena ústní dohoda o poskytnutí půjčky právě ve výši 180.000 EUR, kdy nicméně požadovaná částka je pouze ve výši 40.000 EUR. K tomuto sám uvedl, že daná smlouva o poskytnutí půjčky byla uzavřena ústně, nebyl u ní nikdo přítomen.

Soud vyzval právní zástupce žalobce a žalobce u jednání, dle § 118 a) odst. 1 a 3 o. s. ř. tak, aby doplnili svá tvrzení a navrhli důkazy právě týkající se právě konkrétních okolností uzavření dané půjčky. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, pouze doplnil daná tvrzení, a to tedy dle shora uvedených žalobních tvrzení, nespecifikoval ani den, kdy mělo k uzavření dané půjčky dojít a již sám u jednání uvedl, že daná dohoda byla uzavřena bez svědků, neuvedl konkrétní skutečnosti, ke kterým by soud měl provádět dokazování.

Soud vzhledem k tomu, že k eventuelnímu zamítnutí žaloby mohl soud přistoupit pouze na základě neunesení důkazního břemene, provedl žalobcem navržené důkazy. Soud vyslechl svědky, a to konkrétně svědka Galuzsku, Sokola, Kodra s tím, že titi byli zaměstnanci restaurace Toscana, kde mělo docházet k jednáním ohledně dané půjčky. Nicméně jak již bylo řečeno ze strany samotného žalobce, bylo tvrzeno, že u ústní dohody o poskytnutí půjčky nebyl žádný ze svědků přítomen, stejně tak ani žádný ze shora uvedených svědků nesdělil relevantní informace týkající se poskytnutí dané půjčky. Svědci měli pouze kusé informace týkající se jednání mezi žalobcem, žalovaným a panem Gianbaglim. Vzhledem k žalobním tvrzením soud neprovedl

výslech JUDr. Antoniové, neboť má soud za to, že by ani z výpovědi JUDr. Antoniové soud nezjistil žádné relevantní informace týkající se ústního uzavření dané smlouvy o půjčce. JUDr. Antoniová byla sice právní zástupkyní žalobce, nicméně soudu byly předloženy návrhy na uzavření smlouvy, o půjčce nicméně tyto návrhy o uzavření smlouvy nakonec ze strany účastníků podepsány nebyly, nebyly akceptovány. Soud ani z listinných důkazů, tj. ze samotného návrhu na uzavření dané smlouvy nedospěl k závěru, že by k uzavření smlouvy o půjčce, mezi žalobcem a žalovaným tak, jak byl ze strany žalobce tvrzeno vůbec nedošlo. Co se týká návrhu na další dokazování svědků, soud další návrhy zamítl, a to tedy konkrétně návrhy na dokazování svědeckými výpověďmi. Co se týká výsledku Jiřího Riegla a Miroslava Kaufmana, k tomuto právní zástupkyně žalobce jednak uvedla, že se jedná o další svědky, kteří nicméně vystupovali na stejných pozicích jako svědci shora uvedení a nelze tedy s určitostí říct, že budou mít informace týkající se právě konkrétního uzavření dané smlouvy o půjčce.

Soud vyšel i z rozsudku KS v Praze 28 Co 142/2012, který se týkal obdobné věci, a to tedy mezi žalobcem a společností Toscana s. r. o., kdy právě shora uvedení svědci, byli vyslýcháni, a to také právě k uzavření dané smlouvy o půjčce, s tím, že ani tito svědci nebyli schopni poskytnout žádné relevantní informace týkající se vůbec uzavření dané půjčky. Soud tak dospěl k závěru, že výslech navržený svědky by byl naprosto nadbytečný, a to vzhledem k absenci konkrétních, relevantních tvrzení, k čemu by tito svědci měli vypovídat a zejména právě i ke skutečnosti, kdy z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze vyplývá, že tito svědci vyslechnuti přesně k shora uvedené problematice byli a žádné relevantní informace neposkytli.

Dle ustanovení § 657 občanského zákoníku, smlouvu o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Podle konstantní judikatury vyšších soudů ve sporu o vrácení půjčené částky má žalobce jako věřitel břemeno tvrzení, se žalovaným dlužníkem uzavřel smlouvu o půjčce, že dlužníkovi předmět půjčky odevzdal a že dlužník půjčené peníze řádně a včas nevrátil. Z břemene tvrzení pak pro věřitele, tj. žalobce vyplývá důkazní břemeno, pokud jde o prokázání tvrzení, že smlouva o půjčce byla uzavřena, že na základě této smlouvy předal žalovanému finanční prostředku. Neunesl-li věřitel, tj. žalobce břemeno tvrzení, nebo důkazní břemeno v tom směru, musí rozhodnutí soudu vyznít v jeho neprospěch, aniž by se soud musel nadále zabývat pravdivostí tvrzení, které jsou součástí procesní obrany žalovaného dlužníka, za tím účelem provádět dokazování k tomuto viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2009 sp. zn. 21 Cdo 4520/2007. Nicméně pro každou smlouvu, tj. i pro smlouvu o půjčce, je shodná vůle obou stran, jakmile je smlouva na základě nabídky a její přijetí uzavřena, vzniká mezi stranami závazný právní vztah, jejich obsahem jsou sjednaná práva a povinnosti. Jedná se o tzv. reálný kontrakt, kdy kromě uzavření smlouvy jako takové, je nutné ještě předání půjčky dlužníkovi s tím, že takovýmto předáním může být i bezhotovostní převod na účet dlužníka viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR 33 Cdo 4047/2008. Soud zhodnotil důkazy podle ustanovení § 132 o. s. ř. každý jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že mezi účastníky smluvní vztah z půjčky nevznikl.

Ze slyšených svědků, žádný z nich nepotvrdil, že by žalobce žalovanému shora uvedené peníze půjčil, že by zde došlo k uzavření nějaké ústní smlouvy o půjčce tak, jak toto žalobce tvrdil, ani z návrhu na uzavření smlouvy vypracované JUDr. Antoniovou zástupce žalobce ani soud nezjistil, soud zjistil, že tato smlouva nebyla podepsána, žádný ze svědků tvrzení žalobce nijak nepotvrdil, žádný důkaz k tomuto nesměřoval. Soud tak má za to, že co se týká požadavků žalobce na zaplacení částky 45.000 EUR s příslušenstvím z titulu smlouvy o půjčce jako půjčky finanční částky, kterou žalobce žalovanému půjčil a zaslal na jeho účet. Žalobce neunesl důkazní břemeno a soud by tak z tohoto titulu žalobu zamítl.

Soud tak nicméně posuzoval za situace, kdy se žalobci nepodařilo prokázat, že by uzavřená smlouva o půjčce byla právním titulem k vydání shora uvedené částky, zda mezi účastníky nedošlo k jinému právnímu titulu, na základě kterého by se žalobce požadované částky mohl domáhat.

Mezi účastníky bylo nesporné a soud měl i za prokázanou skutečnost, že ze strany žalobce byla žalovanému zaslána částka 40.000 EUR na jeho účet. Soud se nicméně zabýval právě právním vztahem, na základě kterého žalobce žalovanému na jeho účet shora uvedenou částku poskytl, **když žalovaný tvrdil**, že se jednalo pouze o vrácení finančních prostředků, které na žádost žalobce žalovaný zaplatil třetí osobě, které žalobce, shora uvedené finanční prostředky dlužil, a to tedy panu Michelottimu. Žalobce soudu předložil jednak čestné prohlášení, a to na čl. 29 spisu, na čl. 128 je překlad do češtiny, v němž Gianluca Parri Michellotti prohlašuje, že dne 11. 12. 2008 v Monte San Savínu, přijal od žalovaného částku 40. 000 EUR na úhradu pohledávky za žalobcem. Uvedenou částku přijal s vědomím žalobce, který jej informoval, že dluh zaplatí prostřednictvím žalovaného hotově bez plnění bankovním převodem. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o neověřené čestné prohlášení ze strany žalobce, tak potvrzení žalovaného byla sporována, potom soud nechal prostřednictvím dožádání u italského soudu vyslechnout svědka Michelottiho k tvrzením uvedeným ze strany žalovaného, tj. tedy, že žalovaný zaplatil tomuto svědkovi částku 40.000 EUR na základě pokynů žalobce jako jeho dluh. Avšak tuto výpověď svědka nelze dle shora uvedených závěrů NS ČR k hodnocení důkazů použít.

Soud ve věci tedy nařídil opětovně výslech svědka Michelottiho a to jak prostřednictvím dožadaného soudu v Itálii v Arezzu s tím, že tento soud v Arezzu se pokoušel opakovaně o předvolání svědka Michelottiho a o jeho opětovný výslech při zachování procesních práv účastníků řízení s tím, že za dané situace, kdy tento pokus byl neúspěšný, soud sám volal k jednání soudu tohoto svědka tak, aby jej mohl vyslechnout u jednání soudu. Zároveň sdělil právnímu zástupci žalovaného a uložil mu povinnost obstarat přítomnost svědka u jednání soudu za situace, kdy se jak italskému, tak zdejšímu soudu opakovaně nedařilo tohoto svědka předvolat. V mezidobí došlo také k situaci, kdy právní zástupce žalovaného sdělil, že žalovaný je pravděpodobně mrtvý, soud tedy zkoumal podmínky řízení spočívající v pasivní legitimaci žalovaného, z přípisu italského soudu v Arezzu ze dne 6.9.2017 zjistil, že žalovaný je stále naživu. v mezidobí došlo také k situaci, kdy právní zástupce žalovaného však soudu sdělil, že žalovaného už nezastupuje. Na jednání soudu dne 6.10.2017 se žalovaný nedostavil, nedostavil se ani svědek Michelotti.

Soud tak tedy dospěl k závěru, že není možné shora uvedený svědecký výslech opakovaně provést, za dané situace soud tedy dospěl k závěru, že to byl žalovaný, kdo v rámci procesní obrany neunesl své břemeno důkazní ohledně tvrzení skutečnosti, že žalovaná částka je částkou, která představuje půjčku, že by se mělo jednat tedy o vrácení půjčky mezi žalobcem a svědkem Michelottim, která mu byla prostřednictvím žalovaného vrácena.

Soud tak za dané situace nemá za prokázané shora uvedené tvrzení žalovaného, neboť svědecká výpověď svědka Michelottiho nebylo možné na základě shora uvedeného rozhodnutí jak Nejvyššího, tak i Městského soudu v Praze použít. Co se týká výpovědi svědkyně Marchiové má soud za to, že se jednalo o manželku žalovaného, a pakliže tato výpověď nebyla sama o sobě podpořena žádným jiným důkazem ohledně tvrzení o vrácení půjčky uzavřené mezi žalobcem a Michelottim, která byla vrácena pouze prostřednictvím žalovaného, má soud za to, že ani k této výpovědi nelze přihlížet a tato výpověď není dostačující k prokázání tvrzení žalovaného a to i vzhledem k tomu, že svědkyně nevěděla o konkrétní půjčce, která měla být představována částkou 40.000 EUR, uvedla pouze, že některé půjčky existovaly, neví žádné konkrétní podrobnosti o konkrétních půjčkách mezi panem Marchim a Tahalem a Michelottim nevěděla. Soud tak dospěl k závěru, kdo neunesl své břemeno důkazní k tvrzení, že částka 40.000,-Kč byla prostřednictvím žalovaného pouze vrácena svědkovi Michelottimu jako půjčka, která byla ze strany Michelottiho půjčena žalobci. Soud tak odkazuje i na závěry svého prvního rozsudku, kdy za dané situace mezi účastníky bylo nesporné a soud měl za prokázanou skutečnost, že ze strany žalobce byla žalovanému zaslána na účet částka 40.000 EUR, za situace, kdy byla vyvrácena procesní obrana žalovaného, že by se mělo jednat pouze o vrácení částky prostřednictvím žalovaného svědku Michelottimu, potom soud dospěl k závěru, že to byl žalobce, který unesl důkazní břemeno, neboť žalovaný nevysvětlil jiný právní důvod k zaslání této částky na svůj účet, tedy na účet žalovaného. Za dané situace bylo potom irelevantní, zda-li uvedená částka byla na účet žalovaného zaslána na základě smlouvy o půjčce, **nebo zda-li se jednalo o bezdůvodné obohacení**. Faktem bylo, že uvedená částka 40.000 EUR byla na účet žalovaného ze strany žalobce zaslána, při neunesení břemene důkazního ohledně procesní obrany žalovaného k jinému právnímu statusu této částky potom se jednalo buď o částku zaslouhou na základě tvrzené smlouvy o půjčce a nebo o bezdůvodné obohacení, které vzniklo na straně žalovaného a které také žalobci mělo být vydáno.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř. Žalobce byl ve sporu úspěšný. Soud mu tak přiznal náhradu nákladů řízení ve výši. Za řízení před soudem I. stupně byla žalobci přiznána náhrada za právní zastoupení advokátem za odměnu v sazbě 12.860,- Kč za úkon právní služby z tarifní hodnoty podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž podle obsahu spisu bylo učiněno 7 takových úkonů podle § 11 odst. 1 písm. a), d), h) a g) cit. vyhlášky, k částce 90.020,- Kč byla připočtena hodnota 7 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem odměna činila 92.120,- Kč. Za řízení před odvolacím soudem byla žalobci přiznána náhrada za právní zastoupení advokátem za odměnu v sazbě 12.860,- Kč za úkon právní služby z tarifní hodnoty podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za 2 takové úkony podle § 11 odst. 1 cit. vyhlášky (odvolání a účast při jednání u odvolacího

soudu), k částce 25.720,- Kč byla připočtena hodnota 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem odměna činila 26.320,- Kč. Dále soud přiznal náklady ve výši 1 úkonu právní služby za podané dovolání a 3x účast na jednání soudu a 4x režijní paušál á 300 Kč a DPH. Celkem 189.631, 20 Kč a dále zaplacené soudní poplatky ve výši 40960 Kč, 51200 Kč a 10000 Kč. O místě plnění a lhůtě plnění bylo rozhodnuto podle § 149 odst. 1 o.s.ř a § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 6. října 2017

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení :Vítková